

§ 2. Do poboru głównego w 1964 r. zostaną również wezwani:

- 1) mężczyźni urodzeni w 1946 r. (przedpoborowi), którzy ochotniczo zgłoszą się do odbycia zasadniczej służby wojskowej, jeżeli posiadają wykształcenie w zakresie co najmniej 7 klas szkoły podstawowej, są stanu wolnego i nie posiadają na utrzymaniu rodziny;

- 2) mężczyźni urodzeni w latach 1947 i 1946, którzy ochotniczo zgłoszą się do służby wojskowej w charakterze uczniów oficerskich szkół zawodowych albo słuchaczy akademii wojskowych.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

65

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 15 lutego 1964 r.

w sprawie maksymalnej wysokości i warunków udzielania kredytu bankowego na budownictwo mieszkaniowe ze środków własnych ludności.

Na podstawie § 7 ust. 2 i § 12 ust. 2 uchwały nr 81 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1957 r. w sprawie pomocy Państwa dla budownictwa mieszkaniowego ze środków własnych ludności (Monitor Polski z 1957 r. Nr 22, poz. 157 i z 1963 r. Nr 3, poz. 5) oraz uchwały nr 59 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1958 r. w sprawie dodatkowej pomocy Państwa dla spółdzielczego budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski z 1958 r. Nr 22, poz. 133 oraz z 1959 r. Nr 57, poz. 276) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się maksymalną wysokość kredytu bankowego dla:

- 1) spółdzielni mieszkaniowych (lokatorskich) — w kwocie 131.500 zł jako przeciętny kredyt dla planowanego programu (zadania inwestycyjnego) na budowę jednego mieszkania;
- 2) spółdzielni budowlano-mieszkaniowych — na budowę w domu wielomieszkaniowym jednego mieszkania o powierzchni użytkowej:
 - a) do 50 m² — w kwocie 100.000 zł,
 - b) powyżej 50 m² do 71 m² — w kwocie 50.000 zł;
- 3) spółdzielni budowlano-mieszkaniowych, spółdzielczych zrzeszeń budowy domów jednorodzinnych oraz osób fizycznych — na budowę domu jednorodzinnego (lokalu w małym domu mieszkalnym) o powierzchni użytkowej do 110 m² — w kwocie 100.000 zł.

§ 2. Warunkiem przyznania kredytu bankowego, o którym mowa w § 1 pkt 1 i 2, jest przestrzeganie przez spółdzielnie budownictwa mieszkaniowego średnich i maksymalnych wielkości mieszkań, ustalonych w zarządzeniu Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 30 grudnia 1961 r. w sprawie ustalenia średnich i maksymalnych wielkości mieszkań dla spółdzielczego budownictwa mieszkaniowego (Dziennik Budownictwa z 1962 r. Nr 1, poz. 3).

§ 3. Kredyt bankowy, o którym mowa w niniejszym zarządzeniu, może być przyznawany po uprzednim przeprowadzeniu szczegółowej analizy sytuacji materialnej i rodzinnej pożyczkobiorców. Przy przyznawaniu kredytu należy zwracać uwagę na to, aby wielkość budowanego domu (mieszkania) odpowiadała liczebności rodziny pożyczkobiorcy. Dotyczy to zarówno spółdzielni budownictwa mieszkaniowego, jak też budujących indywidualnie.

§ 4. 1. Pierwszeństwo w uzyskaniu kredytu bankowego przysługuje:

- 1) spółdzielniom mieszkaniowym (lokatorskim) zrzeszającym pracowników zakładów gospodarki społecznej, zwłaszcza robotników, i budującym mieszkania w domach wielomieszkaniowych;

- 2) spółdzielniom budowlano-mieszkaniowym zrzeszającym osoby wymienione w pkt 1 i budującym mieszkania w domach wielomieszkaniowych;

- 3) spółdzielniom budowlano-mieszkaniowym oraz spółdzielczym zrzeszeniom budowy domów jednorodzinnych — budującym małe i oszczędne domy jednorodzinne (lokalne w małych domach mieszkalnych) dla osób, które ze względu na swój charakter zatrudnienia są niezbędnie potrzebne na danym terenie, a ich sytuacja materialna i stan rodzinny wskazują na konieczność przyznania pomocy kredytowej Państwa.

2. W ramach pierwszeństwa określonego w ust. 1 dla poszczególnych grup pożyczkobiorców należy udzielać pożyczek w pierwszej kolejności:

- 1) spółdzielniom, których członkowie gromadzą wkłady oszczędnościowe w Powszechnej Kasie Oszczędności w sposób ustalony odpowiednim zarządzeniem Ministra Finansów;
- 2) osobom, które ukończyły oszczędzanie na mieszkaniowych książeczkach Powszechnej Kasy Oszczędności i zgromadziły wymagany odpowiednimi przepisami wkład mieszkaniowy.

3. Przez oszczędne, małe domy jednorodzinne (lokalne w małych domach mieszkalnych), o których mowa w ust. 1 pkt 3, rozumie się domy wznoszone przede wszystkim w zabudowie szeregowej przy użyciu materiałów miejscowych, o skromnym standardzie wyposażenia, nie podpiwniczone lub częściowo podpiwniczone, z mieszkaniami o ograniczonej wielkości, odpowiadającej liczebności rodziny pożyczkobiorcy.

§ 5. Nie należy przydzielać kredytu bankowego na obiekty nowo rozpoczynane przed zapewnieniem kredytu na obiekty kontynuowane.

§ 6. 1. Spółdzielnie budownictwa mieszkaniowego, niezależnie od kredytu bankowego określonego w § 1, mogą uzyskać dodatkowe środki kredytowe na budowę urządzeń handlowych, gastronomicznych i usługowych wbudowanych i wolno stojących, urządzeń socjalno-kulturalnych wbudowanych oraz przeznaczonych dla potrzeb spółdzielni i jej członków, świetlic i zakładów konserwacyjno-remontowych — w wysokości nie przekraczającej 3.200 zł na 1 m² powierzchni użytkowej tych urządzeń.

2. Uzyskanie kredytu, o którym mowa w ust. 1, nie wymaga zgromadzenia przez spółdzielnie środków własnych, jeżeli wysokość kredytu odpowiada planowanemu kosztowi budowy wymienionych wyżej urządzeń.

§ 7. Zarządzenie nie dotyczy kredytów bankowych na budowę, odbudowę lub kapitalny remont obiektów mieszkal-

no-pensjonatowych, realizowanych na podstawie przepisów uchwały nr 348 Komitetu Ekonomicznego. Rady Ministrów z dnia 4 października 1960 r. w sprawie pomocy Państwa dla budownictwa mieszkalno-pensjonatowego. Wysokość i warunki udzielania tych kredytów określa zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 13 maja 1961 r. w sprawie maksymalnej wysokości i warunków udzielania kredytu bankowego na budowę jednego domu w ramach budownictwa mieszkalno-pensjonatowego (Monitor Polski Nr 47, poz. 212).

§ 8. Spółdzielnie budowlano-mieszkaniowe, budujące mieszkania w domach wielomieszkaniowych na podstawie projektów wstępnych zatwierdzonych przed dniem 1 stycznia 1962 r., mają prawo do uzyskania kredytu bankowego w wysokości i na warunkach określonych w § 1 pkt 2 zarządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 12 listopada 1959 r. w sprawie maksymalnej wysokości i warunków

udzielania kredytu bankowego na budownictwo mieszkaniowe ze środków własnych ludności (Monitor Polski Nr 96, poz. 512).

§ 9. Tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 25 sierpnia 1961 r. w sprawie maksymalnej wysokości i warunków udzielania kredytu bankowego na budownictwo mieszkaniowe ze środków własnych ludności (Monitor Polski z 1961 r. Nr 75, poz. 319 oraz z 1963 r. Nr 14, poz. 79);
- 2) zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 11 września 1963 r. w sprawie maksymalnej wysokości i warunków udzielania kredytu bankowego na budowę domów jednorodzinnych (Monitor Polski Nr 72, poz. 358).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: *S. Sroka*

66

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 14 lutego 1964 r.

w sprawie określenia szczegółowych zasad uznawania szkód powodziowych w obowiązkowym ubezpieczeniu ziemiopłodów od gradobicia i powodzi.

Na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 1958 r. o ubezpieczeniach majątkowych i osobowych (Dz. U. Nr 72, poz. 357) oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 czerwca 1963 r. w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia ziemiopłodów od gradobicia i powodzi (Dz. U. Nr 31, poz. 176) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za szkody powodziowe, za które odpowiada Państwowy Zakład Ubezpieczeń, uważa się szkody spowodowane przez:

- 1) wylew wód bieżących lub stojących z ich naturalnych lub sztucznych łóżysk, tj. z rzek i ich dopływów, strumieni, kanałów oraz jezior i stawów, bez względu na ich wielkość, jak również bez względu na to, czy są one zamknięte, czy też mają dopływy lub odpływy, jeżeli ten wylew nastąpił wskutek długotrwałych opadów lub ulewy nawalnej, tajania śniegu, spływu wód z terenów wyżej położonych bądź też — przerwania wałów ochronnych lub tam albo przelania się wód ponad wałami;
- 2) zalanie terenów znajdujących się pomiędzy korytem rzeki a wałami ochronnymi oraz zalanie terenów położonych poza wałami przez wody przez nie lub pod nimi przesiąkające wskutek wyższego poziomu wody w rzece;
- 3) wylew wód z dopływów rzek i kanałów, których ujścia zabezpieczone są śluzami (zastawami), na skutek zam-

knięcia tych śluz w celu zapobieżenia przelaniu się wody poza wały;

- 4) wylew na skutek spiętrzenia się wód w dopływach rzecznych i urządzeniach odwadniających oraz w kanałach i rowach melioracyjnych, wskutek nadmiernego podniesienia się poziomu wody w odbiornikach wodnych, do których one mają ujście;
- 5) spływ wód po zboczach lub stokach na terenach górskich i falistych powodujący wskutek obfitych opadów atmosferycznych usuwanie się gleby oraz zniszczenie lub uszkodzenie roślin przez ich zmycie, wyłożenie, замуlenie itp.;
- 6) zalanie terenów na skutek ulewnych lub długotrwałych opadów deszczu albo tajania śniegu przy prawidłowo działających urządzeniach odwadniających;
- 7) zalanie upraw przez wody morskie;
- 8) ponadto zalanie terenów żuław, spowodowane nadmiernym podniesieniem się wody w rzekach i kanałach, która, na skutek sztormów morskich, nie może być normalnie odprowadzona mimo prawidłowego funkcjonowania kanałów, rowów odwadniających itp.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

67

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU SPOŻYWCZEGO I SKUPU

z dnia 19 lutego 1964 r.

w sprawie określenia normatywów czasowych oddawania do montażu i eksploatacji maszyn branżowych przemysłu rolno-spożywczego i sprzętek chłodniczych.

Na podstawie § 10 ust. 3 uchwały nr 189 Rady Ministrów z dnia 1 czerwca 1962 r. w sprawie wzmocnienia kontroli nad zamawianiem i montażem maszyn (Monitor Polski Nr 51, poz. 249) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Stosownie do § 4 ust. 1 wytycznych dotyczących ustalania normatywów czasowych oddawania maszyn do montażu i eksploatacji oraz normatywów czasowych oddawania do eksploatacji maszyn nie wymagających montażu, wprowadzonych zarządzeniem Przewodniczącego Komisji

Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 9 listopada 1962 r. (Monitor Polski Nr 85, poz. 399), ustala się następujące normatywy czasowe oddawania do montażu i eksploatacji maszyn branżowych przemysłu rolno-spożywczego oraz sprzętek chłodniczych:

- 1) dla maszyn wymagających montażu — 3 miesiące;
- 2) dla maszyn nie wymagających montażu — 1 miesiąc.

2. Normatywy czasowe, o których mowa w ust. 1, mają zastosowanie do maszyn krajowych i importowanych o cenie jednostkowej przekraczającej 400.000 zł.